

ZVON

148 Main St. - New Rochelle. N.Y. 10802.

P.O.Box 639 - Tel.: (914) 636-4225.

PASTORÁLNÍ KONSTITUCE O CÍRKVI V DNEŠNÍM SVĚTĚ

Je nutné překonat individualistickou etiku

Hluboká a rychlá proměna skutečnosti nalehavěji vyžaduje, aby nikdo nepřehlížel vývoj věcí a neoddával se se strnulou nehybností čistě individualistické etice. Povinnost spravedlnosti a lásky se stále více plní tím, že každý přispívá k obecnému blahu podle svých schopností a potřeb svých bližních a rozvíjí a podporuje instituce veřejné i soukromé, které slouží k zlepšení životních podmínek lidí. Jsou lidé, kteří se sice hlásí k velkomyslným a velkorysým názorům, ale ve skutečnosti žijí, jako by se vůbec nestarali o potřeby společnosti. Ba mnoho je v různých zemích těch, kdo vůbec nedbají na sociální zákony a předpisy. Nemálo je těch, kdo se nestydí vyhnout všelijakými podvody a úskoky spravedlivým daním a jiným povinnostem vůči společnosti. Jiní zanedbávají některá pravidla společenského života, jako například zdravotní opatření nebo dopravní předpisy, a neuvědomují si, že takovou nedbalostí uvádějí v nebezpečí život svůj i ostatních.

Považovat společenské závazky za jedny z hlavních povinností dnešního člověka a zachovávat je má být všem svaté. Čím více se totiž svět sjednocuje, tím je zřejmější, že úkoly, které se člověku kladou, překračují hranice jednotlivých skupin a postupně se rozšiřují na celý svět. Ale to se neuskuteční, jestliže nebudou jednotliví lidé i jejich skupiny v sobě pěstovat a ve společnosti šířit mravní a společenské ctnosti, aby tak s nutnou pomocí Boží milosti povstali noví lidé a tvůrci nového člověčenství.

Odpovědnost a zúčastněnost

Aby jednotliví lidé mohli lépe plnit příkazy svého svědomí vůči sobě i vůči rozmanitým skupinám, jichž jsou členy, je nutno svědomitě je vychovávat k rozsáhlejší duševní kultuře, s použitím nesmírných prostředků,

keré má dnes lidstvo k dispozici. Především výchova mládeže jakéhokoliv společenského původu, má být zaměřena tak, aby vyrůstali mužové a ženy nejenom vzdělaného rozumu, ale i velikého srdce, neboť takových si naše doba žádá.

Ale k onomu smyslu pro odpovědnost člověk sotva dospěje, jestliže mu životní podmínky nedovolí, aby si uvědomil svou důstojnost a ve shodě se svým povoláním se dal obětavě do služeb Bohu a bližnímu. Lidská svoboda často slábne tam, kde se člověk dostává do krajní nouze, jako zase upadá tam, kde se člověk oddává příliš pohodlnému životu a uzavírá se jakoby do krásné ulity. A naopak sílí, jestliže člověk přijímá nevyhnutelné obtíže společenského života, bere na sebe rozmanité požadavky lidského soužití a zavazuje se k službě lidskému společenství.

Je proto třeba pobízet všechny, aby se ochotně účastnili společenských podniků. Zaslouží pochvaly způsob, jakým si vedou ty národy, v nichž co největší část občanů se podílí na řízení veřejných záležitostí v ovzduší opravdové svobody. Ovšem je třeba mít zřetel na skutečné podmínky každého národa a nutnou pevnost veřejné moci.

Aby však byli všichni občané ochotni zúčastnit se života různých skupin, z nichž se skládá společenský útvar, je nutné, aby v těch skupinách nacházeli hodnoty, které je přitahují a uzpůsobují k službě ostatním. Právem můžeme předpokládat, že budoucnost lidstva je v rukou těch, kteří jsou schopni podat budoucím generacím důvody k životu a k naději.

(pokračování)

K T O S O M , P A N E ?

Otvoril som oči.

Predo mnou je ešte posteľ, na ktorej som strávil dnešnú noc.

Na stene vidím obrazy, pozerám sa do zrkadla, vidím svoje vlastné oči.

Oči! Aké tajomstvo!

Ďakujem ti za ne.

Ďakujem ti za zmysly:

*za čuch, ktorý mi sprístupňuje vôňu kvetov,
za sluch, ktorý sa sýti zvukmi tečúcej vody,
šumiaceho lesa a lahodnej hudby.*

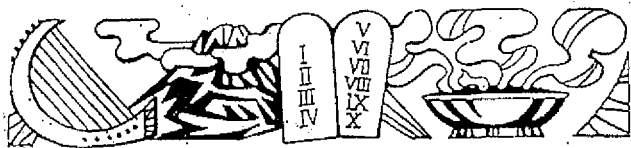
Ďakuje ti za vôľu a rozum! Sám môžem rozhodnúť na týmito darmi.

Pane, moje zmysly pracujú stále: vidím, počujem, cítim... aké tajomstvo!

Sám sebe som hádankou.

K T O S O M , P A N E ? To vieš iba TY...

(Frankemöller-Stefeler)

SEDMÉ A DESÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ

Sedmé a desáté přikázání řídí vlastnictví a užívání věcí, které Bůh svěřil nám i druhým.

V dnešním světě je mnoho nespravedlností a dopouštějí se jich jednotlivci, skupiny lidí i celé národy. Někteří lidé jsou lakomí a žádostiví majetku stále většího. Komunistické státy upíraly soukromým osobám právo vlastnit výrobní prostředky. Kdokoliv proti právu bere - ať je to zloděj, zaměstnavatel, dělník nebo stát, který nespravedlivě připravuje člověka o to, nač mu dává právo sama přirozenost, dítě, které ničí cizí majetek - všichni ti narušují řád, jež stanovil Bůh, aby byl mezi jeho dětmi a věcmi danými k jejich užívání.

NEPOKRADEŠ. NEPOŽÁDÁŠ STATKU SVÉHO BLIŽNÍHO.

* Kterak zachováváme sedmé a desáté přikázání?

Sedmé a desáté přikázání zachováváme tím:

- že máme v úctě majetek bližního;
- že platíme dluhy;
- že jednáme čestně v obchodním styku;
- že dáváme zaměstnancům spravedlivou dostatečnou mzdu;
- že poctivě pracujeme, kde jsme zaměstnáni;
- že dodržujeme slovo a smlouvy, které jsme uzavřeli;
- že vracíme, co jsme našli.

* Které jsou hříchy proti sedmému a desátému přikázání?

Hlavní hříchy proti sedmému a desátému přikázání jsou:

- krádež; - podvod; - ničení majetku druhého; - úplatkářství;
- používání falešných měr a vah; - žádání nespravedlivě vysokých cen;
- plýtvání časem v zaměstnání; - nedbalost při práci;
- nedodržování smlouvy a daného slova.

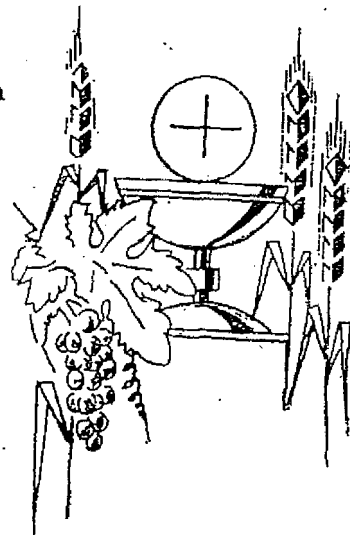
* * *

Jak nás má
Kristus
eád, jsme poznali z toho,
že za nás položil svůj
ŽIVOT.

Potrestat zlo. To přání najde snad každý ve skulince svého srdce. Toto přání je ale často gestem beznaděje. Člověk nevěří, že by se něco mohlo změnit k dobrému. Bůh je snílek, fantasta, asi "nezná život" - tak by to mnozí hodnotili, protože stále počítá s obrácením hříšníka. Je to věčně mladý milenec nevěrného člověka.

Ú M Y S L Y na M Š E S V A T Ě :

1. Za zomrelého manžela a rodinu Zárišovu z oboch strán - pani Mary Zárišová
 - Za zemř. Jaroslava Dlouhého - manželka a děti s rodinami
2. Za zemř. Jana Gašparíka - manželka a děti
 - Za zemř. Dr. Ivo Ducháčka - manželé Stránští
3. Za zomrelých rodičov z oboch strán a brata Milana - manželia Abrahámovi
4. Za zemř. Růženku Dattschenko - rod. Šebíkova
5. Za zemř. Ing. Milana Spíška - rod. Šebíkova
6. Za zemř. Annu Hricovu - pani Mary Kanyerová a manželé Škrkoňovi
 - Za zemřelého manžela Dr. Josefa Sedlaříka -
- pani Růžena Sedlaříková
7. Za zemřelou Růženku Dattschenko - rodina Šebíkova
8. Za zemř. Ing. Pavla Blaho a živou a zemř. rodinu Blaho a Stratilovu
 - pani Drahomíra Blaho a děti s rodinami
 - Za zemřelou manželku Marii - pan František Smola
9. Za zemřelého Ing. Milana Spíška - rodina Šebíkova
10. Za zemřelou Annu Pavlinakovu - rodina Křenčíkova
11. Za zemřelou Annu Pavlinakovu - rodina Tomečkova
12. Za živou a zemřelou rodinu Hlavinkovu a Smolovu - p. Frant. Smola
13. Za zemřelé rodiče Roberta a Annu - pan Miloš Knorr
14. Za zemřelého manžela a celou rodinu - pani Jarmila Štekrová
 - Za zemřelou Annu Hindrovu - její manžel a dcera
 - Za zemřelou Alžbētu Bergerovú - její manžel
15. Za zomrelých rodičov Katerinu a Andreja Filipkovy - manželia Filovi
 - Za zdraví, B. Ochranu a požehn. pro p. Vlad. Korce - Kraj. rodina
16. Za zemř. maminku Johannu Cipko - manželé Jerry a Mary Otrubovi
17. Za zemřelé Marii a Antonína Rojkoviče - pani Mary Zárišová
18. Za živou a zemř. rodinu Suchánkovu z obou stran - p. Vl. Suchánek
19. Za zemř. Josefa Pavlicu, manželku a děti - pani Josefa Pavlicová a rodina Smrčkova
 - Za zemřelého Josefa Malíka - syn Josef s rodinou
 - Za zemř. Josefa Frantu a jeho manželku Bertu - rodina Naňkova
 - Za živou a zemřelou rodinu Novákovu - manželé Krátcí
 - Za zemř. manžela Dr. Josefa Sedlaříka - pani Růžena Sedlaříková
20. Za zemřelého Vladimíra Pošustu - manželka a děti s rodinami
21. Za zemřelou Jarmilu Svitavskou-Walzelovu - manželé Walzelovi
22. Za živou a zemř. rodinu Kovačikovu z obou stran - rod. Kovačikova
23. Za zomrelého otečka Jána Strenka - sl. Anna Strenkova
24. Za zemřelého manžela Pavla - pani Ludmila Adamcova
25. Za živou a zemřelou rodinu Adamcovu - pani Ludmila Adamcová

26. Za zemřelou maminku Marii a bratra Bohumila - pí. Ludmila Adamcová
27. Za zemř. neteř Veroniku a synovce Dominika Hudečkovy - pí. Ludmila Adamcová
28. Za zemřelého bratra Jiřího, rodiče, sourozence a příbuzné
29. Za zemřelé rodiče Bohdanku a Aloise Sitařovy - manželé Dema
30. Za zesnulé Dr. Josefa Spačka s chotí - děti
31. Za zemřelého manžela Oldřicha a jeho bratra Jaroslava s manželkou +
- paní Anička Benáčková

Jak jen možno
pokud to záleží na vás;

Žijte v pokoji
+ se všem lidem. +

Slečně Anně Strenkové zemřel tatínek. Vyslovujeme jí upřímnou soustrast a modlíme se s ní: "Abys nám šťastné shledání s našimi zesnulými dopřál, prosíme tě, vyslyš nás!"

MODLEME SE ZA NAŠE NEMOCNÉ !

Paní Božena Lopaurová a slečna Věra Křenková se dožívají **SEDMDESÁTKY**, paní Věra Charvátová **ŠEDESÁTKY** a pan Milan Fiacan **PADESÁTKY**. Z plna srdce jim blahopřejeme a do mnoha dalších let na Pánu Bohu vypršujeme dobré a trvalé zdraví, vždy veselou mysl, Boží ochranu a hojně požehnání.

8., 9. a 10. dubna (7:30 - 9:00 hod. večer)

PŘEDVELIKONOČNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA
(káže Otec Jiří Kašný)

Jako jiná léta, i letos budou **VELIKONOČNÍ OBŘADY SVATÉHO TÝDNE**
v dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii.
(Zel. Čtvrtek 7:00 - Vel. Pátek 6:30 - Bílá Sobota 7:00 večer)

SLOVENSKÁ MŠE SVATÁ každou neděli ráno v 10 hodin
u svatého Jana Nepomuckého v Manhattaně (1st Ave a 66th St.)

KRAJANSKÉ BOHOSLUŽBY v 10:15 hod. ráno každou neděli u Panny Marie Karmelské v Astorii v **DOLNÍM KOSTELE**. Příležitost ke svaté zpovědi od 9.00 do 9:30 v divadelním sále naproti kostělu, kde po bohoslužbách je **SPOLEČNÁ SNÍDANĚ**.

Bůh odpouští tak, že zapomíná. Umí zapomínat, protože umí milovat, má zálibu v milosrdenství. Když jsem to prožil, měl bych to dávat dál.

Micheáš 7, 18-20

VŠETCI SME BRATIA - JSME JEDNA RODINA - VŠICHNI JSME BRATŘI

O ZNAMENÍ KŘÍŽE

Děláš kříže a děláš je řádně.
Ne nějaké zmrzačené, chvatné, při němž člověk neví, co má znamenat.

Nikoli, řádné znamení kříže, zvolna a veliké, od čela k hrudi, od jednoho ramene ke druhému.

Cítíš, jak tě zcela objímá?

Useber se řádně; všechny své myšlenky, celou svou mysl useber do tohoto znamení, jak postupuje od čela k hrudi, od ramene k rameni. Potom to cítíš: obepíná tě zcela, tělo i duši, soustřeďuje tě, žehná a posvěcuje tě.

Proč?

Je to znamení všehomíra, a je to znamení vykoupení. Na kříži vykoupil náš Pán všechny lidi. Křížem posvěcuje člověka, zcela až do posledního vlákna jeho bytí.

Proto jej děláme před modlitbou, aby nás spořádal a usebral, aby soustředil naše myšlenky a srdce i vůli k Bohu. Po modlitbě, aby v nás zůstalo, co nám Bůh dával. V pokušení, aby nás posílil. V nebezpečí, aby nás chránil. Při žehnání, aby naše duše přijala v sebe plnost Božího života a aby v ní všechno bylo zúrodněno a posvěceno.

Mysli na to, kdykoli děláš znamení kříže. Je to znamení ze všech nejsvětější. Dělej je řádně. Zvolna, veliké a s rozmyslem. Pak obejmeme celé tvé bytí, postavu i duši, tvé myšlenky i tvou vůli, mysl i srdce, konání i odpočinek, a vše bude v něm posílněno, poznamenáno, posvěceno v síle Kristově, ve jménu trojjediného Boha.

Romano Guardini: O POSVATNÝCH ZNAMENÍCH

* * *

NEÚSPĚCHY - Pán Bůh nevypsal žádné premie na úspěchy našeho snažení. Jsme povinni orat, zasévat, zalévat... ake vzrůst je věcí Boží. Ve službě Boží bývá leckdy neúspěch největším triumfem. Naše služba a obětavost neztrácí zřehla nic na kráse a záslužnosti, nemá-li úspěchu. Ba, mnohdy jsou záslužnější právě proto, že se nám zde nedostalo té přirozené odměny - vidět úspěch. Naše úkony lásky a oddanosti jsou ve své hodnotě naprosto nezávislé na výsledku. Velmi často je to její cvičba v pokoře, a když v pokoře pokročíme, je to úspěch nad jiné větší! Kde začíná pokora, tam začíná duchovní vzrůst. My jsme povinni skrze všechno růst! V lásce! Ostatní jest věcí Boží!

Josef Hlouch: MINUTĚNKA.

Don Boska všade oslavovali. Pápež, král a ministri si ho vysoko vážili a všetci dobrí ľudia ho milovali. Ale on ostával vždy skromný a jednoduchý. Nepohrdal nikým, nepovyšoval sa nad iných. Svojim priateľom a spolužiakom ostal vždy verný a láskavý. Rád sa s nimi stýkal, zhováral a poradil. A keď bolo treba, vďačne im aj pomohol. Pán Blanchard, ktorý ho ako študenta obdarúval jablkami, hovorí:

- Don Bosko nikdy nezabudol na mňa a často verejne spomínal, kde aké maličkosti prijal odo mňa vo svojej biede. Dávno som ho nevidel a veru keby som sa bol s ním aj zišiel, nebol by som si trúfal pozdraviť ho a osloviť, lebo aj tak by som si bol myslel, že ma už nepozná. A ako som sa sklamal! Raz sme sa stretli v Chieri. V jednej ruke som niesol olovrant a v druhej fľašu vína. On bol so všetkých strán obkľúčený kňazmi, ktorí ho úctivo vítali. Stál vo dverách Bertinettiho domu, lebo tam bol aj ubytovaný. Ako ma zbadal, nechal všetkých kňazov tam a bežal ku mne:

- Ach, môj Blanchard! Nuž, akože sa mi máš?

- Dobre. Dobre, pán rytier - odpovedal som mu.

- A prečo ma voláš rytierom? Prečo mi vykáš? Ja som i teraz chodobný Don Bosko, a nič viac.

- Odpusť teda. Myslel som... - a chcel som ísť ďalej. Bol som len tak hocijako oblečený a olovrant som mal v rukách. Báľ som sa takto púšťať sa do reči s Don Boskom, ktorý sa mi zdal teraz vysokou osobnosťou. Ale Don Bosko mi povedal:

- Co? Ty už vari nemáš rád kňazov?

- Ale áno. Ako by nie. Mám ich rád a práve preto, z úctivosti, nechcem sa k nim priblížiť v takomto obleku.

- Kamarát môj drahý - potľapkal ma Don Bosko - len si spomeň, koľko ráz si ma, hladujúceho študenta, nakrmil. Ty si bol v rukách Božej Prozreteľnosti mojim prvým dobrodincom.

Potom sa obrátil k ostatným kňazom a povedal:

- Pánovia moji, toto je môj prvý dobrodinec.

A povyprával im, ako som mu nosil najkrajšie jablká, a pridal:

- Chcem, aby si vedel, že som na tvoju štedrosť nikdy nezabudol. Kedykoľvek prídeš do Turína, vždy musíš prísť ku mne na obed.

Asi po desiatich rokoch, roku 1886, dopyčul sa pan Blanchard, že je Don Bosko chorý. Išiel ho teda do Turína navštíviť. Vrátnik ho zastavil a nechcel ho nijako pustiť dnu:

- Dnes veru nemôžete hovoriť s Don Boskom. Je chorý.

Po dlhšom naliehaní a telefonickom rozhovore predsa sa len dostal hore. V Don Boskovej predizbe bol však Don Rua. Ten o predošlom dovolení nevedel nič a preto odoprel hosťovi návštevu. Vtom sa otvorili dvere a

Don Bosko ho sám volal k sebe. Počul totiž jeho hlas. Silou-mocou sa vytiahol z postele a šiel mu naproti. Blanchard si muse sadnúť k jeho posteli a rozprávať podrobne Don Boskovi o svojom zdraví, rodine, obchode a iných veciach. Potom Don Bosko s povďačnosťou spomínal staré časy:

- Kamarát, poznáme sa už toľko rokov. Som už starý a chorý, ale nikdy nezabudnem, aký dobrý si bol ku mne za našich študentských čias. Budem sa za teba modliť a prosím ťa, modli sa aj ty za svojho ubohého Don Boska.

Keď sa porozprávali, dal ho zaviesť do jedálne a posadiť na svoje miesto medzi predstavených domu. Tam im potom široko-ďaleko porozprával, kde s Don Boskom študoval, ako ho podporoval a ako mu Don Bosko vyjadril svoju povďačnosť.

V tejto svojej dobrosrdečnosti a pokore neopovrhoval ani nešťastlivými kňazmi, odpadlíkmi. V Turíne žil valdénsky pastor, odpadlý katolícky kňaz, Alojz De Sanctis. Pohádal sa so svojimi protestantskými kolegami a musel sa zriecť pastorského úradu. Keď Don Bosko zbadal, že je vyhodenný na ulicu, bolo mu ho ľúto. Písal mu:

- Volám vás do svojho domu, kedykoľvek sa vám le ľúbi. Čo tu budete robiť? To, čo vám Pán Boh vnukne. Dám vám byt a podelíme sa i so stravou. Rozdelíme si chlieb i prácu. Váš pobyt u mňa nebude vás nič stáť. A keby ste vedeli, ako úprimne a poctivo to myslím, som istý, že by ste neodmietli moje priateľstvo...

(Alberti-Jur Koza Matejov: DON BOSKO)

Josef Václav Sládek:

U L E K A N Á N Á N A

Spadla moucha do komína,
to vám byla rána!
V kamnech právě topit chtěla
ulekaná Nána.

Jak tu ránu uslyšela,
vzkřikla: "Už je amen!"
Kde se vzala, tu se vzala,
muška lezla z kamen.

"To jsem ráda," řekla Nána,
"že jsem neutekla!" -
"To jsem ráda," řekla muška,
"žes mne neupekla!"

